

Sygn. akt III Ca 631/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Anna Hajda

Sędzia SR (del.) Roman Troll

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Państwowych Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 12 stycznia 2015 r., sygn. akt I C 1797/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Anna Hajda

Sygn. akt III Ca 631/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Państwowe Spółka Akcyjna w W. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanej Gminy G. kwoty 13.751,05zł

z ustawowymi odsetkami od dnia 1 01 2012r. oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że poniosła szkodę na skutek nie wywiązania się przez pozwaną z obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego byłym najemcom należącego do niej lokalu.

Pozwana Gmina G. wносиła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu.

Podnosiła, że powódka nie wykazała wysokości szkody oraz że w spornym okresie lokal był zajmowany przez osoby, którym przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Sąd Rejonowy Gmina G. w wyroku z dnia 12 01 2015r. oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulacje: art. 18 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowych zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266)

i art. 417 § 1 k.c. Następnie ocenił, że z materiału nie wynika, żeby w spornym okresie lokal był zajmowany przez osoby wobec których orzeczono eksmisję. Wskazał, że znane mu jest mu z urzędu z materiału sprawy zarejestrowanej pod sygn. akt I C 874/11, że D. K. wyprowadziła się ze spornego lokalu

w 2007r., co również znane jest powódce, gdyż jej powództwo o odszkodowanie za korzystanie przez D. K. z tego lokalu - w okresie od sierpnia 2008r. do marca 2010r. - zostało z tej przyczyny oddalone. W konkluzji ocenił, że powódka nie wykazała, że pozwana swoim zaniechaniem uniemożliwiła jej wynajęcie lokalu innym osobom i co za tym idzie, że powstała szkoda,

której przyczyną było zaniechanie pozwanej i przy zastosowaniu regulacji

art. 6 k.c. uznał powództwo za bezzasadne.

O kosztach procesu orzekł stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka (...) Państwowe Spółka Akcyjna w W.**, która wniosła o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu

za obie instancje, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuciła, że na skutek nie dopuszczenia zaferowanego przez nią Sądowi dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości szkody nie zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy oraz że istnieje sprzeczność pomiędzy poczynionymi ustaleniami a treścią zebranego w sprawie materiału przez wadliwe przyjęcie, iż powódka nie wykazała, że uprawnieni do lokalu socjalnego zamieszkiwali w jej lokalu od 1 01 2012r. do 31 05 2013r.,

przez co nie wykazała, że została pozbawiona możliwości dysponowania tym lokalem, pomimo, że do pozwu zostały dołączone dokumenty, z których okoliczność ta wynika.

Zarzucała także, że przy rozpoznaniu sprawy naruszono regulację art. 217 § 1 k.p.c. i art. 207 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie a przy ferowaniu wyroku regulacje art. 18 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowych zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266) i art. 6 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sposób wskazany w apelacji.

Pozwana Gmina G. wniosła odpowiedź na apelację w której wniosła o oddalenie apelacji powódki i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powódki,

a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Przewodniczący Sądu Rejonowego wyznaczając posiedzenia rozprawy w zarządzeniu z dnia 6 10 2014r. zobowiązał pozwaną do złożenia odpowiedzi

na pozew oraz stosując regulację art. 210 § 2¹ k.p.c. między innymi pouczył

ją o treści regulacji: art. 207 § 6 k.p.c., 217 k.p.c., 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. (k. 68-69).

Pozwana w określonym jej terminie nie złożyła odpowiedzi na pozew, wobec czego - stosownie do regulacji art. 207 § 6 k.p.c. – Sąd Rejonowy zobowiązany był pominąć zgłoszone przez nią twierdzenia i dowody, co jednak nie pozbawiło pozwaną możliwości zajęcia stanowiska w sprawie (została tylko pozbawiona możliwości zgłaszania twierdzeń – materialno prawnych i proceso-wych zarzutów niweczających prawo strony powodowej do uzyskania dochodzonej ochrony prawnej oraz dowodów na ich poparcie).

Na rozprawie w dniu 12 01 2015r. pozwana zajęła stanowisko wnosząc

o oddalenie powództwa i „obciążenie powoda kosztami postępowania”, podnosząc, że powódka nie wykazała: wysokości szkody oraz że w spornym okresie lokal był zajmowany przez osoby, którym przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Wskazane twierdzenia pozwanej w **istocie stanowią jej ocenę zasadności powództwa** i nie zawierają one ani twierdzeń ani też wniosków dowodowych we wskazanym powyżej rozumieniu.

Z tej przyczyny nie podlegają one przywołanej powyżej regulacji prawnej i tym samym podniesiony w apelacji zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy regulacji art. 207 k.p.c. i regulacji art. 217 k.p.c. są nieuzasadnione (strona powodowa nie uczestnicząc w rozprawie sama pozbawiła się możliwości zaoferowania Sądowi dowodów na wskazane w apelacji okoliczności).

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia

nie były kwestionowane w apelacji.

Mają odniesienie w informacjach zawartych we wskazanych źródłach dowodowych, których wiarygodność nie była kwestionowana, a ich ocena mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

Przywoływana w apelacji okoliczność zamieszkiwania przez uprawnionych do lokalu socjalnego w spornym okresie w należącym do powódki lokalu była przedmiotem twierdzeń pozwu.

Nie zostały one jednak formalnie przyznane przez pozwaną, wobec czego - stosownie do regulacji art. 230 k.p.c. okoliczność ta mogła zostać uznana przez Sąd za przyznaną tylko wówczas, gdy z wyniku całej rozprawy jednoznacznie wynika, że strona przeciwna nie zamierzała zaprzeczyć temu faktowi a w razie występujących wątpliwości regulacja ta nie ma zastosowania (wyrok SN z dnia (...). I CSK 55/13, LEX nr 1532776).

Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie (pozwana w zasadzie zakwestionowała tę okoliczność), stąd też Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że stosownie do regulacji art. 6 k.c. - na powódce jako stronie wywodzącej z tego faktu korzystne dla siebie skutki prawne ciążył ciężar jej formalnego udowodnienia.

Na tę okoliczność powódka reprezentowana przez fachowego pełnomocnika nie zaoferowała jednak Sądowi żadnego dowodu.

Dlatego Sąd pierwszej instancji słusznie ocenił, że w materiale sprawy nie została ona wykazana (przywołany przez skarżącą oddalony dowód z opinii biegłego dotyczył innego zagadnienia wielkości ewentualnej szkody powódki),

co podniesiony w apelacji zarzut istnienia sprzeczności pomiędzy poczynionymi ustaleniami a zebrany w sprawie materiałem czyni bezzasadnym.

Z podanych powyżej względów potrzeba zaoferowania Sądowi wskazanych w apelacji dowodów powstała już w postępowaniu pierwszo-instancyjnym.

Dokumenty z których należy przeprowadzić dowód znajdowały się

Już wtedy w dyspozycji skarżącej i mogły zostać przez nią zaoferowane Sądowi Rejonowemu.

Zaoferowane Sądowi odwoławczemu dowody nie mają zatem charakteru nowości w rozumieniu regulacji art. 381 k.p.c. i dlatego zostały one

w oparciu o tę regulację oddalone.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 4 09 2007r. orzekając

o eksmisji A. Ł., M. K. i D. K. z lokalu mieszkalnego położonego w G. przyznał im prawo do lokalu socjalnego do którego dostarczenia została zobowiązana pozwana.

W sprawie bezsporne jest, iż do chwili obecnej pozwana z tego obowiązku się nie wywiązała.

Stosownie do regulacji art. 417 k.c. rodzi to potencjalnie po stronie pozwanej obowiązek naprawienia powódce szkody w przewidzianych w regulacji art. 361 § 2 k.c. w postaciach: straty w jej majątku spowodowanej nie uiszczeniem przez osoby mieszkające w lokalu opłat za dostarczone media oraz utraconych korzyści, które mogłaby powódka osiągnąć wynajmując lokal.

W materiale sprawy jej wykazanie było uzależnione od wykazania przez powódkę, że na skutek nie zaoferowania byłym najemcom przez pozwaną lokalu socjalnego nie mogła ona w spornym okresie swobodnie dysponować lokalem, a to z kolei rodziło jej obowiązek udowodnienia, iż osoby eksmitowane

z lokalu - wbrew nałożonemu na nich obowiązkowi - nie wydały jej lokalu.

Te ostatnią okoliczność pośrednio potwierdza fakt ich zamieszkiwania w lokalu (art. 231 k.p.c.), którego udowodnienie miało kluczowe znaczenie

dla rozstrzygnięcia sprawy

Jak trafnie ocenił Sąd Rejonowy powódka z tego obowiązku się

nie wywiązała, co w świetle przywołanej na wstępie regulacji czyni powództwo nieuzasadnionym.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku

i dlatego apelację powódki jest bezzasadna, co prowadziło do jej oddalenia.

Reasumując zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego apelację pozwanej jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację § 12 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami), biorąc pod uwagę,

że powódka uległa w całości w postępowaniu odwoławczym, wobec czego powinna zwrócić pozwanej poniesione przez nią w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika.